

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **A. F.**, zastoupená JUDr. Tomášem Truschingerem, advokátem se sídlem Bašty 413/2, 602 00 Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2011, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**
- III. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobkyně JUDr. Tomáše Truschingera, advokáta se sídlem Bašty 413/2, 602 00 Brno, se přiznává částkou 3.146 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2010, žalovaná zamítla žádost žalobkyně pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění a s přihlédnutím k článku 40, 45 a 57 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES č. 883/2004) ze dne 29. 4. 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, neboť žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 6. 2011, č. j. zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí žalované žalobou, o níž rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 11. 2011, č. j. 22 Ad 49/2011-25, a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně kasační stížností, ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud dne 20. 6. 2012 rozsudkem č. j. 6 Ads 12/2012-65, a to tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 22 Ad 49/2011-25 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně, jenž nyní rozhoduje ve věci již podruhé, proto v daném případě upouští od rozsáhlé reprodukce dosavadního průběhu řízení, neboť ta je účastníkům již dostatečně známa, tudíž není třeba ji opakovaně podrobně rekapitulovat a omezí se v dalším jen na uvedení těch rozhodných skutečností, které jsou podstatné a nepochybné pro rozhodnutí ve věci z hlediska právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 12/2012-65.

Soud nařídil jednání ve věci dne 31. 1. 2014, žalobkyně nebyla přítomna, její neúčast byla řádně omluvena jejím právním zástupcem (zdravotní důvody potvrzené předloženými lékařskými zprávami), souhlasila, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti. Právní zástupce uvedl, že se jmenovanou osobně jednal, učinil s ní právní rozbor dané věci, nicméně tato i nadále žádá, aby invalidita byla přiznána ode dne 1. 1. 1999 s argumentací, že nebyl řádně zjištěn její zdravotní stav. Dále pak trvá i na jejím prohlášení, že v Itálii měla odpracovanou delší dobu než ta, která byla prokázána postupem žalované, tj. 175 dní. Z těchto důvodů navrhl zrušit přezkoumávané rozhodnutí a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 26. 11. 2013 uvedla, že doba pojištění byla zhodnocena podle prokázané doby pojištění a podle vlastní evidence o době pojištění, kterou žalovaná měla k dispozici. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno podle posudku MSSZ Brno ze dne 22. 12. 2010 tj. dne 15. 12. 2010. Vzhledem k tomu, že pro Českou republiku nebyla v příloze VII. Nařízení č. 883/2004 uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států ve věci podmínek vztahujících se na stupeň invalidity ve smyslu článku 46 odst. 3 citovaného nařízení, posouzení zdravotního stavu pro účely stanovení stupně invalidity bylo provedeno výhradně pouze podle českých právních předpisů. Žalobkyně získala v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. v době do 14. 12. 2010 pouze 12 roků a 134 dnů pojištění, v rozhodném období pro splnění potřebné doby pojištění od 15. 12. 2000 do 14. 12. 2010 pouze 2 roky a 129 dnů pojištění a v rozhodném období od 15. 12. 1990 do 14. 12. 2010 pouze 2 roky a 129 dnů pojištění. Dále žalovaná uvedla, že vzhledem k tomu, že doba pojištění získaná v Itálii je kratší než 1 rok a pouze na základě doby pojištění získané v Itálii nevzniká nárok na italský důchod podle italských právních předpisů, žalovaná tuto dobu vezme v úvahu podle čl. 57 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a započítá ji do celkové doby pojištění při výpočtu teoretické výše českého důchodu. Dále sdělila, že žalobkyně byla upozorněna na skutečnost, že dodatečně předloženou chybějící dobu pojištění žalovaná nově posoudí. Zástupce žalované při jednání dne 31. 1. 2014 navrhl, aby na základě provedeného dokazování byla žaloba zamítnuta.

Soud shrnul dosavadní průběh řízení, sdělil obsah zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a v souladu s ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. o předmětné věci zvážil takto:

Žalobkyně poprvé teprve v žalobě proti rozhodnutí žalované uplatnila požadavek, že dle jejího tvrzení je invalidní nikoliv až od 15. 12. 2010, nýbrž již od roku 1999. V rámci přezkumného soudního řízení provedl soud důkaz posudkem PK MPSV ČR v Brně ze dne 14. 11. 2011. Posudková komise v řádném složení za účasti odborné lékařky z oboru – interní lékařství TRN za účasti žalobkyně zhodnotila zdravotní stav jmenované na základě podkladové dokumentace, zdravotní dokumentace i dalších lékařských nálezů, které žalobkyně předložila (posudek PK MPSV ČR v Brně po jednání komise doručen jmenované). Provedla i vyšetření posuzované při jednání komise a poté učinila posudkové hodnocení, podle kterého bylo konstatováno, že žalobkyně trpí chronickou bronchitidou, psoriázou, dyspeptickým syndromem, bolestmi páteře a kyčelních kloubů, léčenou dále pro smíšenou úzkostně depresivní poruchu a poruchu funkce štítnice. Pro chronickou bronchitidu je v péči plicní ambulance od roku 1999. Zpočátku se jednalo o lehkou formu chronické bronchitidy bez trvalé ventilační poruchy, s ojedinělým přechodným zhoršením některých parametrů při spirometrickém vyšetření, bez nutnosti systematické léčby inhalačními steroidy, a to až do roku 2010, kdy byla v listopadu zjištěna při spirometrickém vyšetření těžká obstrukční ventilační porucha. Po přeléčení došlo ke zlepšení spirometrických parametrů, při trvalém podávání bronchodilatancií. Po stránce duševní šlo u posuzované o neurotickou poruchu při akcentované osobnostní struktuře. Nebyla zjištěna depresivní symptomatologie, intelektové postižení ani poruchy myšlení a vnímání. Na pohybovém aparátu bylo prokázáno lehké omezení funkce kyčelních kloubů, přiměřené věku a v oblasti páteře porucha dynamiky krčního a hrudního úseku při svalových blokáдах a dysbalancích, bez motorického neurologického deficitu na končetinách. Lupénka je v klidovém stádiu, kdy kožní nález je stabilizovaný a kontaktní kožní alergie se při nepřítomnosti škodlivin v bezprostřední blízkosti nemanifestuje. Interní nález je v mezích normy, funkce štítnice je kompenzovaná, celkový stav výživy je spíše lehce nadnormální, podle tělesného hmotnostního indexu, takže dyspeptický syndrom při postižení zažívacího traktu je bez dopadu na celkovou výkonnost organismu. Posudkový závěr zněl, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla chronická bronchitida, míra poklesu pracovní schopnosti byla hodnocena podle vyhlášky č. 359/2009 Sb., v platném znění podle kapitoly X, oddíl B, položka 1 písmeno b) vyhlášky č. 359/2009 Sb. v platném znění, tj. 30 %. Se zřetelem k předchozí výdělečné činnosti, vlivu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost využívání dosažené kvalifikace, zvýšila posudková komise hodnocení podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky o 5 %, takže celkově činí míra poklesu pracovní schopnosti 35 %. Posudková komise dále konstatovala, že o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, se jednalo ode dne 15. 12. 2010, pro dřívější vznik invalidity neshledala posudková komise po prostudování zdravotní dokumentace podkladů.

V daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje své orgány, posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní činnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejich vzniku, trvání či zániku. V případě posouzení míry invalidity se jedná o otázku odbornou – medicínskou. Posudkové řízení dle § 4 odst. 2 citovaného zákona je tedy specifickou formou

správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Soud proto vycházel z uvedeného posudku, protože jej považoval za věcně správný, dostatečně logický a srozumitelně odůvodněný, a to nejenom v otázce charakteru a rozsahu zdravotního postižení, nýbrž i otázce vzniku invalidity. Podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, tj. ode dne 15. 12. 2010.

Pokud se týká žalobní námitky ohledně doby pojištění žalobkyně v Itálii, této soud nemohl přisvědčit, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalovaná řízení s italským nositelem pojištění ohledně průběhu doby pojištění, kterou žalobkyně získala na území Itálie, zahájila dne 16. 2. 2011. Na základě této komunikace, kterou předvídá Nařízení č. 883/2004, zjistila, že žalobkyně získala na území Itálie dobu pojištění pouze v délce 25 týdnů, tedy 175 dnů. Proto také údaje v pracovní knížce, která se však v dávkovém spise nenachází, by nebyly ani pro rozhodnutí soudu nijak zásadní, neboť v dávkovém spise se nachází tiskopis E250 I (Itálie) prokazující vykázanou dobu pojištění žalobkyně na území tohoto státu. V této souvislosti cituje soud i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 12/2012-67, následující: „...v dané věci však ze správního spisu bylo zřejmé, že žalovaná italské doby zohlednila postupem, který předvídá Nařízení č. 883/2004 a dalšího dokazování pracovní knížkou tak nebylo třeba“.

Soud z výše uvedených důvodů uzavírá, že i po doplnění řízení ve smyslu závazného právního názoru NSS, nebyly shledány pochybnosti v právním posouzení projednávané věci, proto předmětnou žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.s.ř. zamítl.

Žalobkyně ve věci samé nebyla úspěšná, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Nejvyšší správní soud žalobkyni ustanovil zástupcem advokáta JUDr. Tomáše Truschingera, se sídlem Bašty 413/2, 602 00 Brno, usnesením ze dne 22. 2. 2012, č. j. 6 Ads 12/2012-37 (dle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s.), který zastupoval žalobkyni po zrušení rozsudku zdejšího soudu Nejvyšším správním soudem i v dalším řízení. Podle ust. § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. c) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (právní porada s žalobkyní ze dne 15. 1. 2014, účast při jednání dne 31. 11. 2014) má advokát nárok na odměnu za 2 úkony právní služby po 1.000 Kč, podle ust. § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky náhradu hotových výdajů ve výši 2x 300 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 citovaného zákona činí 546 Kč. Celková výše nákladů řízení činí 3.146 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová